

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การก่อการร้ายยังไม่มีคำจำกัดความในกฎหมายอาญาที่มีความชัดเจนแน่นอนและได้รับการยอมรับอย่างสากล การก่อการร้ายมักจะมีลักษณะพิเศษคือเป็นการกระทำที่ต้องการผลร้ายแรง โดยใช้ความรุนแรง และปราศจากความเมตตาปราณี กระทำต่อผู้บริสุทธิ์ตลอดจนสร้างความหวาดกลัวให้กับประชาชน โดยกลุ่มบุคคลหรือองค์กรซึ่งมักจะมีวัตถุประสงค์หรืออุดมการณ์ของกลุ่มก่อผลกระทบเป็นวงกว้าง และมีแนวโน้มที่จะเป็นอาชญากรรมระหว่างประเทศ การก่อการร้ายจึงเป็นภัยคุกคามที่สร้างความหวาดกลัวไปทั่วโลกรวมถึงประเทศไทย เนื่องจากเป็นภัยที่สามารถสร้างความเสียหายได้เป็นจำนวนมาก เหตุการณ์ที่รุนแรงและสำคัญที่ทำให้ทั่วโลกได้ตื่นตัวและตระหนักถึงภัยของการก่อการร้ายได้แก่ เหตุการณ์เมื่อวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2544 ที่ผู้ก่อการร้ายใช้เครื่องบินพุ่งชนอาคาร World Trade Center ที่นิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกาทำให้มีผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก สร้างความหวาดกลัวให้กับทั่วโลกและสร้างความเสียหายให้กับระบบเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้นานาประเทศเกิดความตื่นตัวที่จะกำหนดมาตรการและนโยบายร่วมกันในการต่อต้านการก่อการร้าย

ความร้ายแรงของการก่อการร้ายทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศในการต่อต้านภัยคุกคามนี้ โดยการเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกของอนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้ายขององค์การสหประชาชาติ มีการลงนามร่วมกันในอนุสัญญาและการออกกฎหมายภายในประเทศ บัญญัติความผิดฐานก่อการร้ายเป็นฐานความผิดเฉพาะ ซึ่งประเทศไทยได้ตระหนักถึง ภัยของการก่อการร้ายนี้ จึงได้เข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาดังกล่าวอันเป็นกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศ พร้อมทั้งบัญญัติกฎหมายภายใน ให้การก่อการร้ายเป็นการกระทำความผิดอาญาและมีโทษตามกฎหมาย

ที่ผ่านมาประเทศไทยก็เคยประสบกับปัญหาในลักษณะของการก่อการร้ายดังเช่นในกรณีปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ปัตตานี ยะลา นราธิวาส) ซึ่งเป็นปัญหาที่มีสะสมมาช้านาน และได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น การกระทำความผิดจะมีลักษณะเป็นกลุ่มที่ดำเนินการในเรื่องที่ผิดกฎหมาย แต่ในอดีตประเทศไทยก็ยังไม่ได้มีการบัญญัติความผิดฐานก่อการร้ายขึ้นและยังคงใช้

ความผิดอาญาสามัญในการลงโทษผู้กระทำความผิดอยู่ จนกระทั่งได้มีการแก้ไขกฎหมายโดยการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2546 มาตราที่ 1 - 4 ซึ่งมีการให้เหตุผลในการตราพระราชกำหนดฉบับนี้ไว้ว่า เนื่องจากในสถานการณ์ปัจจุบันปรากฏว่ามีภัยคุกคามจากการก่อการร้ายโดยมุ่งประสงค์ต่อชีวิตของประชาชนผู้บริสุทธิ์หรือทำลายทรัพย์สินให้เกิดความเสียหายเพื่อสร้างความปั่นป่วนโดยให้เกิดความหวั่นกลัวในหมู่ประชาชนและทำให้เกิดความวุ่นวายในประเทศ หรือเพื่อบังคับขู่เข็ญให้รัฐบาลไทย รัฐบาลของรัฐใดหรือองค์การระหว่างประเทศจำยอมต้องกระทำหรือละเว้นการกระทำตามที่มีการเรียกร้องของผู้ก่อการร้าย ซึ่งการกระทำเช่นนั้นได้เกิดขึ้นในประเทศใกล้เคียงและมีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นภายในประเทศ อันจะมีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศอย่างร้ายแรง นอกจากนี้การกระทำดังกล่าวยังเป็นการกระทำในลักษณะการร่วมมือกระทำความผิดระหว่างประเทศ ซึ่งคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้มีมติที่ 1373 เมื่อวันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 2001 ขอให้ทุกประเทศร่วมมือดำเนินการป้องกันและปราบปรามการกระทำใดที่เป็นกรก่อการร้าย รวมถึงการสนับสนุนทางทรัพย์สินหรือกรณีอื่นใดที่มีวัตถุประสงค์จะนำไปใช้ในการดำเนินการก่อการร้ายหรือเป็นสมาชิกขององค์กรก่อการร้าย โดยเหตุที่การก่อการร้ายเป็นการกระทำที่เป็นภัยร้ายแรงต้องแก้ไขปัญหาค้นหาให้ยุติลงอย่างรวดเร็วจึงเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศและความปลอดภัยสาธารณะ สำคัญเพื่อกำหนดฐานความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายเป็นฐานความผิดในลักษณะ 1/1 มาตรา 135/1 มาตรา 135/2 มาตรา 135/3 และ มาตรา 135/4 ภาค 2 แห่งประมวลกฎหมายอาญา¹

การที่คณะรัฐมนตรีได้ให้เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2546 ว่าเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นเร่งด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศและความปลอดภัยสาธารณะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนั้น การตราพระราชกำหนดที่มีโทษทางอาญาถึงประหารชีวิตโดยไม่ผ่านกระบวนการตรากฎหมายตามปกติย่อมเป็นการแสดงถึงการไม่เคารพต่อระบบรัฐสภาอันมีผู้แทนของปวงชนทำหน้าที่ในการถ่วงถ่วงตรวจสอบร่างกฎหมายที่จะมีผลบังคับใช้ต่อประชาชนอีกทั้งยังทำให้กฎหมายขาดการพิจารณาอย่างรอบคอบ รอบด้าน กฎหมายที่อาศัยกระบวนการตราเช่นนี้ จึงขาดความชอบธรรม นอกจากนี้โดยเหตุที่โทษทางอาญาเป็นมาตรการทางกฎหมายที่รุนแรงที่สุดที่รัฐจะใช้บังคับกับประชาชน รัฐจะกำหนดโทษทางอาญาฐานใดฐานหนึ่งย่อมจะต้องเป็นกรณีที่ประชาชนเห็นร่วมกันว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่มีผลกระทบต่อการอยู่ร่วมกันสมควรกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดอาญาซึ่งองค์กรที่มีความชอบธรรมในการกำหนดความผิดอาญาย่อม

¹ คณิศ ณ นคร ก (2549). กฎหมายอาญาภาคความผิด. หน้า 689.

ได้แก่รัฐสภา อีกทั้งการกำหนดองค์ประกอบความผิดและเหตุยกเว้นความผิดในพระราชกำหนดฉบับนี้ยังขาดความชัดเจนและอาจก่อให้เกิดปัญหาการบังคับใช้กฎหมายได้ เช่น ตามมาตรา 135/1 วรรคสามที่บัญญัติว่า “การกระทำการในการเดินขบวน ชุมนุม ประท้วง โด่แย่ง หรือเคลื่อนไหวก่อหรือเรียกร้องให้รัฐช่วยเหลือหรือให้ได้รับความเป็นธรรมอันเป็นการใช้เสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ไม่เป็นการกระทำความผิดฐานก่อการร้าย” ในกรณีนี้อาจเกิดคำถามขึ้นว่า หากเป็นการชุมนุมของแนวคิดทางการเมืองที่มีได้มุ่งหมายเพื่อเรียกร้องให้รัฐช่วยเหลือหรือมีได้มุ่งหมายเพื่อให้ได้รับความเป็นธรรม หากแต่เป็นการแสดงจุดยืนต่อแนวคิดทางการเมืองของรัฐบาล เช่นนี้จะอยู่ในความหมายของมาตรา 135/1 วรรคสามหรือไม่²

ในกรณีมาตรา 135/1 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำการอันเป็นความผิดอาญาดังต่อไปนี้ (1) ใช้กำลังประทุษร้าย หรือกระทำการใดอันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต หรืออันตรายอย่างร้ายแรงต่อร่างกาย หรือเสรีภาพของบุคคลใดๆ” การกำหนดเอาลักษณะของการกระทำความผิดมาเป็นความหมายของการก่อการร้ายนั้นยังเป็นการชี้ให้เห็นถึงการขาดความชัดเจนของกฎหมาย หรือกรณีมาตรา 135/2 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใด (1) ชูเชิญว่าจะกระทำการก่อการร้าย โดยมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะกระทำการตามที่ชูเชิญจริง...” ยกตัวอย่างเช่นกรณีมีคนเอาปืนมาจ่อหัวตนเอง ชูว่าจะฆ่าตัวตายถ้าหากรัฐแปรรูปการไฟฟ้าเข้าตลาดหุ้นเป็นบริษัทเอกชน³ ผู้นั้นก็อาจเป็นผู้ก่อการร้ายได้ ดังนั้นแล้วผู้กระทำความผิดอาญาเพียงเล็กน้อยและไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบในวงกว้างอันจะทำให้เกิดความหวาดกลัวของประชาชนส่วนมากในสังคมก็อาจเป็นผู้ก่อการร้ายได้ทั้งสิ้นแสดงให้เห็นถึงความไม่ชัดเจนและไม่เหมาะสมของการบัญญัติลักษณะการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายในประมวลกฎหมายอาญาของไทย

หากเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งอัยการไม่พิจารณาดำเนินคดีโดยแยกแยะหรือไม่พิจารณาสถานการณ์แห่งเรื่องประกอบการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดฐานก่อการร้ายแล้วกรณีนี้ก็อาจเป็นการใช้กฎหมายไม่แก้ปัญหาสังคมได้⁴

² แถลงการณ์ของคณาจารย์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ต่อกรณีการตราพระราชกำหนดความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายฯ อันเป็นอันตรายต่อระบบนิติรัฐและการปกครองในระบอบประชาธิปไตย, 13 สิงหาคม 2546.

³ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ ก (2546, 1 สิงหาคม). “ร่างกฎหมายก่อการร้าย.” *วารสารข่าวกฎหมายใหม่*, 1 (38). หน้า 52.

⁴ คณิต ณ นคร ข (2552, มิถุนายน). “อัยการกับปัญหาความขัดแย้งในชาติ.” *มติชนสุดสัปดาห์*, 5-11 มิถุนายน 2552 และ 12-18 มิถุนายน 2552.

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติความผิดฐานก่อการร้ายพบว่านิยามการก่อการร้ายของไทยนั้น ยังขาดความชัดเจนแน่นอนและอาจไปทับซ้อนกับบทกฎหมายอื่น เช่น การฆ่าคนตาย การทำร้ายร่างกายผู้อื่น เป็นต้น ปัญหาของความผิดฐานก่อการร้ายนอกจากจะเป็นปัญหาของการตีความแล้ว ยังเป็นปัญหาการบัญญัติความผิดอาญาด้วย การบัญญัติความผิดอาญานั้นมีหลักที่สำคัญประการหนึ่งที่เรียกว่า “หลักประกันในกฎหมายอาญา” หลักนี้ในภาษาละตินเรียกว่า “nullum crimen, nulla poena sine lege” ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 2 วรรคหนึ่งซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการ อันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย” และหลักนี้ยังเป็นหลักในรัฐธรรมนูญมาตรา 39 วรรคหนึ่งที่บัญญัติว่า “บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้” หลักประกันในกฎหมายอาญานี้ครอบคลุมเนื้อหา 4 ประการ คือ (1) การห้ามใช้กฎหมายจารีตประเพณีลงโทษทางอาญาแก่บุคคล (2) การห้ามใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งลงโทษทางอาญาแก่บุคคล (3) กฎหมายอาญาต้องบัญญัติชัดเจนแน่นอน และ (4) กฎหมายอาญาไม่ย้อนหลังเนื่องจากกฎหมายอาญากระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอย่างมาก การบัญญัติกฎหมายอาญาหรือความผิดอาญาจะต้องกระทำภายในกรอบทั้งสี่ประการดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องบัญญัติให้ชัดเจนที่สุด เพื่อเป็นหลักประกันว่ากฎหมายที่บัญญัตินั้นตรงกับเจตจำนงของฝ่ายนิติบัญญัติอย่างแท้จริงและทั้งจะเป็นเครื่องป้องกันไม่ให้ศาลใช้กฎหมายตามอำเภอใจหรือตามความรู้สึกของคน⁵

หลักกฎหมายอาญาต้องมีความชัดเจนแน่นอนนั้นก็เพราะว่าโทษทางอาญาเป็นมาตรการที่รุนแรงที่สุดของรัฐที่ใช้กับประชาชนในรัฐ ฉะนั้นรัฐจึงต้องบัญญัติกฎหมายอาญาให้ชัดเจนแน่นอนที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ กล่าวคือในการบัญญัติกฎหมายอาญานั้นจะต้องหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำที่กำกวม ไม่แน่นอน⁶ ทั้งนี้เพราะประชาชนจะมีความผิดและได้รับโทษก็ต้องเป็นกรณีที่รู้ว่าการกระทำใดที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิด

มาตรา 135/1 ซึ่งเป็นฐานความผิดหลักของกฎหมายป้องกันการก่อการร้ายได้มีการกำหนดลักษณะการกระทำความผิดไว้กว้างขวางหลายประเภท เริ่มตั้งแต่การทำให้ทรัพย์สินเสียหายไปจนถึงการประทุษร้ายชีวิตร่างกาย เนื่องจากบทบัญญัติความผิดฐานก่อการร้ายนี้ขาดความชัดเจนแน่นอนจึงขัดกับหลักหลักประกันในกฎหมายอาญาและขัดต่อหลักการของ

⁵ คณิศ ณ นคร ก (2554, 30 มีนาคม). “ตีความ การก่อการร้าย.” มติชนออนไลน์.

⁶ คณิศ ณ นคร ง (2551). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. หน้า 72.

รัฐธรรมนูญอีกด้วย ทั้งการกำหนดลักษณะการกระทำความผิดไว้อย่างกว้างขวางในมาตราเดียว เช่นนี้อาจเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่ได้รับการรับรองคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยไว้ เพราะการบัญญัติกฎหมายเช่นนี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้เจ้าพนักงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับคดีใช้ดุลยพินิจอย่างกว้างขวาง และเมื่อผู้ต้องหาถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ก่อการร้ายแล้วไม่ว่าผู้นั้นจะทำการก่อการร้ายรุนแรงขึ้นใด ก็จะต้องถูกกล่าวหาด้วยมาตรา 135/1 ทุกกรณีไป ผลก็คือผู้ต้องหาจะต้องได้รับความลำบากมากขึ้นอาจต้องหาหลักทรัพย์มาขอประกันตัวที่มากขึ้นเพราะถือว่าเป็นคดีอุกฉกรรจ์มีโทษสูงสุดถึงประหารชีวิตและอาจถูกปฏิเสธไม่ให้ประกันอีกด้วย รวมถึงการกำหนดอัตราโทษกฎหมายยังมีการกำหนดโทษไว้กว้างขวางมาก ตั้งแต่จำคุกน้อยสุดคือสามปีไปจนถึงประหารชีวิตไว้ในมาตราเดียวเช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาการกำหนดโทษให้เหมาะสมกับพฤติกรรมและผลของการกระทำความผิด

และกรณีมาตรา 135/4 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งมีมติของหรือประกาศภายใต้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติกำหนด ให้เป็นคณะบุคคลที่มีการกระทำการเป็นการก่อการร้ายและรัฐบาลไทยได้ประกาศให้ความรับรองมติหรือประกาศดังกล่าวด้วยแล้ว ผู้นั้นระวางโทษ...” การเป็นสมาชิกของคณะบุคคลที่สหประชาชาติได้มีมติหรือประกาศว่าเป็นกลุ่มก่อการร้ายซึ่งรัฐบาลไทยประกาศรับรองมติหรือประกาศดังกล่าวแล้วเป็นความผิด แม้ว่า ผู้เป็นสมาชิกจะยังมิได้กระทำความผิดใดๆ ก็ตาม ก็มีความผิดตามมาตรานี้ได้ การที่ประเทศไทยบัญญัติให้ผู้ที่เป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งมีมติของหรือประกาศภายใต้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติกำหนดให้เป็นคณะบุคคลที่มีการกระทำการก่อการร้ายมีความผิดฐานก่อการร้ายตามมาตรา 135/4 นี้ อาจเป็นผลร้ายกับประเทศไทยมากกว่าเพราะการบัญญัติกฎหมายเช่นนี้จะทำให้ประเทศไทยประกาศสงครามและตกเป็นเป้าของกลุ่มผู้ก่อการร้ายทั่วโลก ในความเป็นจริง เป็นไปได้ยากที่จะทราบว่าผู้ใดบ้างที่เป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งมีมติของหรือประกาศภายใต้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติกำหนดให้เป็นคณะบุคคลที่มีการกระทำการก่อการร้ายเพียงแต่ดูจากชื่อเท่านั้นอาจไม่เพียงพอ ทั้งในกฎหมายของแต่ละประเทศก็ยังมีนิยามการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายไว้ต่างกัน การที่มติของหรือประกาศภายใต้คณะมนตรีความมั่นคง แห่งสหประชาชาติกำหนด ให้เป็นคณะบุคคลที่มีการกระทำการก่อการร้ายนั้นบางประเทศอาจจะถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำผิดกฎหมายภายในแต่ในบางประเทศการกระทำดังกล่าวอาจไม่มีความผิดก็ได้ การพิจารณาพิพากษาว่าการกระทำใดเป็นการก่อการร้ายนั้นควรอยู่ในอำนาจศาลที่จะใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาพิพากษาเป็นคดีๆ ไป

ผู้จัดทำจึงมีความสนใจที่จะศึกษานิยามของการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายว่าการกระทำใดจะเข้าข่ายการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายโดยศึกษาเปรียบเทียบกับบทกฎหมาย

ความผิดฐานก่อการร้ายของต่างประเทศ อนุสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับความร่วมมือในการต่อต้านการก่อการร้ายสากลและกฎหมายอื่นๆ เพื่อที่จะทราบถึงนิยามและลักษณะของการกระทำ ความผิดฐานก่อการร้ายความแตกต่างจากการกระทำความผิดฐานอื่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน และหาแนวทางในการแก้ปัญหาความไม่ชัดเจนแน่นอนของบทบัญญัติอื่นจะทำให้สามารถนำกฎหมาย มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพบรรลุลวัตถุประสงค์ของกฎหมาย สามารถป้องกัน และปราบปรามการ กระทำความผิด และพัฒนากฎหมายต่อไปเพื่อรองรับกับลักษณะของการก่อการร้ายที่มีความเป็น สากหลมากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ถึงแนวคิดและลักษณะของการกระทำความผิดฐานก่อการร้าย ว่ามีลักษณะพิเศษแตกต่างจากความผิดประเภทอื่นอย่างไร
2. เพื่อศึกษาหา นิยามของการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายที่มีความชัดเจนแน่นอนและ สามารถแสดงให้เห็นถึงลักษณะของการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายได้ดียิ่งขึ้น
3. เพื่อให้มีการบัญญัติโทษของความผิดฐานก่อการร้ายที่เหมาะสมโดยพิจารณาจาก พฤติกรรมและผลของการกระทำความผิดฐานก่อการร้าย

1.3 สมมติฐานการศึกษา

การกระทำความผิดฐานก่อการร้ายนั้นมีลักษณะการกระทำความผิดที่แตกต่างไปจาก ความผิดอาญาประเภทอื่น จึงได้มีการบัญญัติเป็นฐานความผิดเฉพาะขึ้นแต่บทบัญญัติของ การกระทำความผิดฐานก่อการร้ายในประมวลกฎหมายอาญาของไทยนั้นยังไม่มี ความชัดเจน เพียงพอ เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของการกระทำความผิดฐานนี้ที่มีความร้ายแรงและมีบทลงโทษ ที่สูงมากถึงขั้นประหารชีวิต จึงสมควรที่ประเทศไทยจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมลักษณะการกระทำ ความผิดฐานก่อการร้ายในประมวลกฎหมายอาญา โดยการบัญญัติความผิดฐานก่อการร้ายควร คำนึงถึงลักษณะพิเศษของการก่อการร้ายที่เป็นการกระทำความผิดอาญาที่โหดร้ายรุนแรงทำให้ ประชาชนหวาดกลัว ส่งผลกระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขของประชาชนโดยทั่วไป เพื่อให้ลักษณะของการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายในประมวลกฎหมายอาญาของไทยมีความ ชัดเจน เป็นสากหลมากยิ่งขึ้น และควรมีบทกำหนดโทษให้เหมาะสมกับพฤติกรรมและผลของการ กระทำความผิด โดยอาจกำหนดโทษในระดับหนึ่งสำหรับพฤติกรรมการก่อการร้ายทั่วไปและ กำหนดโทษสูงขึ้นสำหรับพฤติกรรมการก่อการร้ายที่มีความรุนแรงโหดร้ายทารุณในลักษณะของ เหตุเพิ่มโทษ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาแนวคิดและวิวัฒนาการเรื่องความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายในประเทศไทย ศึกษาถึงลักษณะการกระทำความผิดและนิยามการก่อการร้ายในประมวลกฎหมายอาญา โดยศึกษาเปรียบเทียบกับบทกฎหมายนิยามความผิดฐานก่อการร้ายของต่างประเทศและอนุสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับความร่วมมือในการต่อต้านการก่อการร้ายสากล

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ใช้วิธีการวิจัยเอกสารเป็นหลักในการศึกษาโดยนำแหล่งข้อมูลต่อไปนี้มาใช้ประกอบในการศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบ

1. ศึกษาบทกฎหมายความผิดฐานก่อการร้ายในประเทศโดยศึกษาจากประมวลกฎหมายอาญาในเรื่องความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ศึกษาหนังสือกฎหมายอาญาภาคทั่วไปและกฎหมายอาญาภาคความผิด บทความ วิชยานิพนธ์ และวารสารกฎหมาย
2. ศึกษาจากบทกฎหมายความผิดฐานก่อการร้ายในต่างประเทศได้แก่
 - 1) นิยามการก่อการร้ายของประเทศไทย อังกฤษ ได้แก่ Terrorism Act 2000
 - 2) นิยามการก่อการร้ายของประเทศไทย ฝรั่งเศส ได้แก่ French Penal Code
 - 3) นิยามการก่อการร้ายของประเทศไทย สหรัฐอเมริกา ได้แก่ The United States Code, Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA Patriot Act)
3. ศึกษาอนุสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับความร่วมมือในการต่อต้านการก่อการร้ายสากล

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ลักษณะของการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายและความแตกต่างจากการกระทำความผิดฐานอื่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน
2. ทำให้ทราบถึงการกำหนดนิยามของความผิดฐานก่อการร้ายที่มีความชัดเจนและแน่นอนที่สามารถแสดงให้เห็นถึงลักษณะพิเศษของการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายได้ดียิ่งขึ้น
3. ทำให้ทราบถึงการกำหนดโทษที่เหมาะสมโดยพิจารณาจากพฤติกรรมและผลของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น